

Beminda Schaduw...

Beminde Schaduw...

Fatiha Sidi Abid

Beminde Schaduw...

*Laat me zijn schaduw beminnen om mijn lichaam te verwarmen.
Laat me in gedachten bruggen bouwen om naar hem over te steken.
Laat me zijn gezicht schetsen om mijn blik te bedriegen.
Laat me zijn naam uitspreken om mijn lippen niet te doden.
Laat me tranen om hem huilen om mijn ogen niet uit te laten drogen.
Laat me naar hem tasten in het duister om mijn handen te bevredigen.
Laat me zijn aanwezigheid ruiken om mijn neus te misleiden.
Laat mijn verstand rusten en mijn hart bloeden.*

© Fatiha Sidi Abid

Bemide Schaduw...

Copyright © 2015 Fatiha Sidi Abid
Auteur: Fatiha Sidi Abid
ISBN: 9789402128925

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Dit boek is tot stand gekomen op het forum www.marokko.nl waar het boek niet is afgerond. Daarna is dit boek gepubliceerd op het forum www.e-literoase.actieforum.com in december 2013. Voor u ligt de nieuwste druk die **niet** is gecorrigeerd door een correctieschrijver.

Dit boek is geschreven vanuit het perspectief van de schrijfster. Er worden bronnen gebruikt uit het heilige boek de Koran en ahadith (overleveringen) uit de boeken van Sahih Al-Bukhari en Sahih Muslim. Desalniettemin worden deze bronnen gebruikt en geïnterpreteerd door de schrijfster zelf. De schrijfster is geen geleerde en gebruikt de bronnen om een inzicht te geven van het geloof hoe zij die zelf belijdt. De schrijfster heeft absoluut niet de bedoeling, noch de middelen om de juiste kennis betreffende de islam over te brengen. De schrijfster heeft daarom geen uiteindelijke zeggenschap over hoe lezers dit opvatten en of interpreteren, de schrijfster raadt dan ook ten zeerste aan om bij twijfel of gebruik van de bronnen, de hulp in te schakelen van een geleerde.

"Al het goede komt van Allah en het verkeerde komt van mijzelf."

Inhoudsopgave

1. Het begin van een bijzonder einde.....	2
2. Het effect van liefde heb je zelf in de hand.	5
3. Tart niet met het lot.....	9
4. Het complete beeld maakt de juiste indruk.....	13
5. In je eentje maak je geen dromen waar.	18
6. De grootste verleidingen maken je niet gelukkig.	26
7. Onschuld maakt je nog niet rechtvaardig.	32
8. Onbezonnen liefde maakt schuld.	40
9. Verdrongen gedachtes keren zich tegen je.....	47
10. Een uitweg zoeken is niet altijd een optie.....	53
11. Gedwongen keuzes laten donkere sporen na.....	59
12. Wanneer je denkt dat alles weer vlekkeloos verloopt.....	65
13. Onmacht en de groei van onzekerheid.....	71
14. Tijd is kostbaar.	77
15. In hun optiek en volgens ons perspectief.	85
16. Onverwachte wendingen en acceptatie.	91
17. Verlangend naar perfectie.....	98
18. Vechten tegen de tijd.	104
19. Als hoop geen middel meer is tegen verdriet.....	112
20. Maak het onmogelijke maar mogelijk.....	118
21. Mooi uitzicht en onrealistische dromen.....	123
22. Zwaarte op het hart in het verschiet.....	131
23. Gemaakte zonde en smeken om vergiffenis.....	141
24. Het besef dat het leven gewoon doorgaat.....	153
25. Liefde vereist angst, angst vereist hoop.....	168
26. De pennen zijn opgeheven, het inkt is opgedroogd.	175

1. Het begin van een bijzonder einde.

De kans op een rustige avond waarin je jezelf afzijdig kunt houden, is op een bruiloft niet zo groot. Niet alleen loop je de kans naast iemand te komen zitten die je niet zo goed kent- maar die je wel van alles vertelt -, vooral bestaat de kans dat je door de warmte, de onderkant van je tweedelige jurk eraf wilt scheuren en de mouwen van je armen. Je weet wel, net de momenten dat je de bedenker van de jurk vervloekt en hoopt dat deze Marokkaanse jurken op een dag worden afgeschafte. Dus sla je voor de zoveelste keer sinds je aanwezigheid, zuchtend je ene zweetende been over de ander.

Eigenlijk hoor je op een bruiloft te genieten van de feestelijke sfeer, het lekkere eten en de leuke gesprekken met je tafelgenoten. Binnen de Marokkaanse cultuur weten we allemaal dat dit nooit zo gaat. Vooral niet als dit in Marokko plaatsvindt, waar je wordt gedwongen door je moeder een bruiloft bij te wonen van een verre nicht die je in geen jaren hebt gezien en die je dus eigenlijk helemaal niet kent.

Goed, ik ben dus aanwezig, ik heb mijn jurk aan en ik heb een middagje strand overgeslagen om op tijd te zijn voor het eten op de bruiloft. Ik dacht zelfs te vroeg te komen, maar niets bleek minder waar. Ik was één van de laatste gasten, ik betrad het huis toen de serveersters de tafels aan het afruimen waren. Ik liep de lange trappen op en zij stormde langs me heen terwijl ze het zweet van hun voorhoofd veegde. Druk bezig om de borden met overgebleven voedsel terug te voeren naar de garage, waar het eten voor de bruiloft was gekookt. Ik rook het vlees en kon mezelf net bedwingen niet te reiken naar een stukje om er mijn mond mee te vullen. Waar je gewend bent in Nederland eten te krijgen rond middernacht op een Marokkaanse bruiloft, hebben ze in deze Marokkaanse stad de regel middageten te geven.

Terwijl ik één van de laatste lege stoelen de mijne maakte merkte ik mijn moeder op aan de andere kant van het vertrek. Het gedeelte waar je alleen kunt zitten als je ruim op tijd op de bruiloft was verschenen. Haar blik was niet veelbelovend, immers had ze me nog zo gezegd een bezoekje aan de kapster over te slaan, om te voorkomen dat ik te laat zou komen voor het eten. Uiteraard kende mijn moeder me als haar koppige dochter, alleen nam dat niet weg dat ik geen preek zou krijgen bij thuiskomst. Mijn zusje die naast haar zat lachte naar me en gebaarde dat mijn haar leuk zat. Ik had haar een knipoog gegeven en liet mijn ogen over de drukke menigte dwalen, met een diepe zucht maakte ik me klaar voor de komende langdradige uren.

De bruiloft werd naar ieders verwachting groots aangepakt. Het bruidje waande zich in de mooiste jurken en liet zich behangen met zware sieraden. Hoewel vele aanwezige ongehuwde meiden zich graag in haar schoenen wilde bevinden kon ik alleen maar een wenkbrauw optrekken wanneer oudere vrouwen om me heen me de huidige positie van het bruidje toewenste. Volgens hen wilde ze me net zo gelukkig meemaken op mijn dag. Hoewel, over geluk gesproken, dat ze daar zat met een kroontje op haar hoofd betekende bij voorbaat toch niet dat ze gelukkig was? Ik ging de discussie maar niet aan en zei inn sha Allah op hun toewensen zoals mijn moeder me van jongs af aan had aangeleerd.

De vrouw die naast mij zat sprak veel. Voornamelijk over haar eigen gezin. Haar dochter bijvoorbeeld, was dolgelukkig met haar man, ja ze was gehoorzaam aan haar echtgenoot en hij bracht haar alles wat ze op materialistische gebied nodig had. Zij woonde hier en hij daar in Europa, maar deze vrouw vond dat haar dochter niets te klagen had. Daarom zou ze haar ook nooit in bescherming nemen mocht ze met de keuze komen weg te gaan bij haar echtgenoot. Hoewel ik vond dat er van samenzijn ook niet echt sprake was,

gezien ze amper tot niet bij elkaar woonde.

Ik vond haar redenering krom. Hoe waarschijnlijk was het dat haar dochter zo gelukkig was doordat ze alles kreeg wat ze nodig had op materieel gebied? Ik bedoel, is het niet zo dat ze ook behoefte had aan liefde, troost en begrip? Zou ze niet meer verlangen naar zijn aandacht dan naar zijn bezittingen? Dat leek mij wel, maar hoe kun je in discussie gaan met een vrouw die haar mening had gebaseerd op ouderwetse normen en waarden. Dus ik knikte maar en deed alsof ik het met haar eens was, maar in werkelijkheid was ik dat duidelijk niet.

Op den duur presteerde ik het, ondanks de honger die ik voelde naar haar te blijven luisteren, maar tegelijkertijd ook om de mensen om me heen te observeren. Niet alleen keek ik naar de dames die op de dansvloer danste, waaronder mijn zusje Noor zich ook bevond. Ook merkte ik de blikken op, keurende blikken van oude vrouwen die opzoek waren naar schone maagden voor hun zonen. Ik zag hoe ze de volle dames overlieten aan hun keurende blik, ik stelde de dollartekens voor in hun ogen bij het ontdekken van een mooi meisje dat een paspoort in bezit had van een andere kleur dan groen. Ik zag de opgetrokken wenkbrauwen bij het zien van meiden die te aanwezig waren, en ik merkte hoe ze hun neus ophaalde bij het observeren van magere meisjes. Zij waren kritisch en hadden een belangrijk doel voor ogen; het binnenhalen van verse koopwaar dat alleen haar zoon verdiende.

Ik schrok op uit mijn gedachtes toen het licht en de muziek uitvielen. Het werd eerst meteen donker, maar door de verlichting van de lantaarnpalen buiten die op het terras schenen, was er geen reden tot paniek. Ik excuseerde me bij mijn buurvrouw en stond op om even plaats te nemen naast mijn moeder. Noor liep door naar achter om zich te voegen bij een groep feestende dames. Deze probeerde ondanks het uitvallen van de elektriciteit toch de boel gezellig te houden door op een trommel muziek te produceren en met mooie stemmen verschillende liedjes te zingen. Een mobiele telefoon fungeerde af en toe als muzikspeler. Toen ik niet veel later opmerkte dat Noor me riep om te dansen zodat ze me kon filmen stond ik met tegenzin op. Noor had de neiging om overall moment- of video-opnames van te maken. Ik voegde me in het midden van het gezelschap en danste op de muziek en het geklap van de dames. Ik danste niet lang en liet me snel vallen op een stoel naast die van Noor en ik merkte aan haar hoezeer ze genoot.

Noor hield van bruiloften, van nieuwe mensen die ze daar leerde kennen. Ze hield ervan zich op te tutten voor een feestelijke gelegenheid en als ze de kans ervoor kreeg ook nog eens uitgebreid te dansen op verschillende dansnummers. Noor was spontaan en erg sociaal. Ze kon overal wel vrienden maken, en of ze nou versilde in cultuur of geloof, Noor bezat een persoonlijkheid waarmee ze ieder ander met dezelfde respect behandelde. Op het gebied van uiterlijk was Noor een plaatje om te zien. Een tenger maar lang meisje met een brede mooie glimlach en lichte ogen. Ook haar lange lokken waren van lichte kleur. Ze hield ervan om foto's te maken, maar van haarzelf vond je bijna geen beeldmateriaal. Ze bezat een goed hart en was een zorgzaam persoon. Noor was het zusje dat iedereen wenste te hebben.

De jongeman viel me pasop toen ik om me heen keek en zag dat menige vrouwen zichzelf hadden bedekt met hun sjaals en of hoofdoeken. Ze hadden hem blijkbaar naar het terras gehaald om de elektriciteit te maken, maar hadden daar de vrouwelijke gasten niet van op de hoogte gesteld. Dit wist ik doordat ik enige vrouwen hoorde klagen over het binnenhalen van een man op een vrouwengelegenheid. Niet dat hij op de vrouwen leek te letten, hij leek alleen gericht op zijn werk om het licht weer aan te krijgen.

Ik schrok van de armstoot die ik kreeg van mijn zusje. Ze stootte me bijna omver en vreemd keek ik haar aan. Ze wees naar zijn richting en ik schudde lachend met mijn hoofd.

"Niet echt subtiel Noortje en ik had hem al gezien." Ze lachte lief en ik probeerde weer onopvallend naar hem te kijken.

"Je vraagt je toch af hoe ze zo snel een elektricien hebben weten te vinden." Noor keek me aan, maar ik beantwoordde haar vragende blik niet.

"Ach Noor, je weet toch hoe dat gaat hier in Marokko. Hij is waarschijnlijk een monteur van wasmachines, hier betekent dat dan dat je alles weet omtrent elektriciteit. Net zoiets als een vissersman, die kunnen een vis ontleden en kunnen ook meteen als dierenarts aan het werk, weet je wel." Noor lachte om mijn sarcasme, terwijl ik hem bleef aanstaren.

Hij had gespierde armen, een lang postuur en een indrukwekkende uitstraling. Hij deed me aan iemand denken, maar ik kon er de vinger niet op leggen. Ik had niet door dat ik naar hem aan het staren was. Ik wendde mijn blik snel af en deed geen moeite er verder over na te denken.

Mijn buik protesteerde opnieuw. Ik maakte het besluit om weg te gaan. Mijn moeder had me nu al gezien en anders zou Noor me wel dekken.

"Wil jij ook wat eten?" Ik moest het twee keer in haar oor fluisteren voordat ze me hoorde en me met grote ogen aankeek.

"Dit kun je niet maken Sarah, mam wordt boos als je de bruiloft verlaat." Ik haalde mijn schouders op.

"Ik heb honger Noor, en mocht je het niet door hebben gehad, ik was te laat voor het eten vanmiddag. Wil jij echt niets?" Ze schudde haar hoofd als antwoord op mijn vraag.

"Wees op tijd terug." Drukte ze me nog op het hart. Ik knikte en kneep in haar hand voordat ik opstond.

Onopvallend probeerde ik het terras af te lopen. Ik rende de trap af en de hakken van mijn muiltjes lieten een korte echo achter in de trappenhal.

"Je bewegingen zijn sierlijk, je uitstraling terughoudend.

Grote amandelvormig ogen, maar toch heel warm en vertrouwd.

Na zo een eerste ontmoeting, wil ik een kennismaking.

Ik wil verdwalen in jouw blik, en me laten verleiden door jouw stem."

2. Het effect van liefde heb je zelf in de hand.

De zon scheen fel, ik voelde het branden op mijn huid. Het was een goed teken, want Noor en ik waren hier komen liggen omdat we bruin wilde worden. Ik sloot mijn ogen en luisterde naar de golven in de zee, spelende kinderen bij het water en af en toe de telefoongesprekken van Noor en haar vriend. Blijkbaar was hij aanwezig op het zelfde strand maar kon hij haar niet vinden. Na verloop van tijd pakte ik een tijdschrift uit mijn tas en begon te lezen.

Noor stoorde me na een sms te hebben ontvangen van Moestafa, haar eerste en grote liefde.

“In hoeverre kun jij je openstellen binnen een relatie?” Ik haalde het tijdschrift voor mijn gezicht weg en keek Noor kort aan.

“Niet.” Ik ging weer verder met lezen en probeerde haar te negeren, ik had weinig zin in een gesprek.

“Sarah doe niet zo mal, ik ben heel serieus.” Ik zuchtte en bladerde verder.

“Ik ben ook serieus.” Ik merkte dat ze dichterbij kwam en voordat ik het in de gaten kreeg trok ze het tijdschrift uit mijn handen.

“Nou zeg, ik was net iets aan het lezen over irritante zusjes en hoe je deze het snelst kunt uitschakelen.” Ze lachte cynisch en ging tegenover me zitten, ik trok mezelf kort op. “Waarom vertel je me nooit iets over jou en Zakaria? Hoe zit het eigenlijk tussen jullie?” Ik haalde mijn schouders op. Duidelijk niet geïnteresseerd in waar dit gesprek naar toe zou gaan.

“Noor, geef me dat tijdschrift terug. Ik wil niet met je praten over Zakaria.” Ze rolde met haar ogen.

“Sinds je hier bent heb je amper contact met hem gehad, dat is toch erg?” Ik klakte met mijn tong.

“Dat is niet erg, wij geven elkaar de ruimte om te ademen. Dat kan ik van jou en dat plakband niet zeggen.” Ik wees naar haar toestel omdat ze op hetzelfde ogenblik weer een sms kreeg. Waarschijnlijk weer van haar geliefde. Ze negeerde dat laatste.

“Jullie geven elkaar al sinds het begin van jullie contact de tijd om te ademen, zeven maanden om precies te zijn.” Ik haalde mijn schouders op en probeerde weer naar het tijdschrift te grijpen. Ze trok hem meteen weer weg en leek dit keer zelfs boos te worden.

“Kom op Sarah!!” Ik zuchtte weer duidelijk hoorbaar en ging achterover liggen.

“Geef me iets, je kunt toch wat vertellen?” Ik dacht na over haar woorden en besefte me dat ik haar inderdaad wel iets kon vertellen.

“Zakaria en ik zijn niet wat je denkt.” Ik richtte mijn blik op het water en begon met vertellen.

“We hebben wel contact zo nu en dan. We zien elkaar wel eens in het koude kikkerlandje, maar ons contact is over het algemeen erg platonisch. Ik kan zelfs na al die maanden niet zeggen dat ik vlinders in mijn buik voel wanneer ik hem zie en of spreek.” Noor ging geïnteresseerd goed zitten op haar stranddoek. Ik ging verder met praten.

“Zakaria is lief, ontzettend leuk om te zien, maar ergens ken ik zijn wereld niet en sta ik eigenlijk ook niet te popelen om die te leren kennen.” Ze zuchtte, dit was duidelijk niet hetgeen Noor wilde horen.

“Weet je Noor, niet alles mondt uit in een liefdesrelatie. Vergis je niet, Zaka en ik mogen elkaar heel erg en hebben het ook leuk als we elkaar zien. Ik kan heel erg met hem lachen en ik kan ook zeker goed met hem praten. Alleen denk ik dat we allebei wel weten dat dit niet meer is en zal worden dan een goede vriendschap, alleen zullen we dat geen van beide durven uit te spreken.” Ik merkte aan Noor hoe ze zat na te denken over mijn woorden.

“Maar Sarah, ben je dan helemaal niet verliefd op hem? Zou je het ook niet erg vinden

als hij een ander meisje zou ontmoeten?” Hoopvol keek ze me aan en toch schudde ik mijn hoofd.

“Nee Noortje dat zou ik niet erg vinden.” Ze beet even op haar onderlip.

“Ik denk dat jij er alleen zo over denkt, ik weet bijna zeker dat Zakaria wel gek is op jou, waarom zou hij anders nog het contact met je houden? Ik geloof niet dat een man dat doet voor een hechte vriendschap.” Ik begon te lachen en Noor ging verder.

“Zakaria durft zijn ware gevoelens bij jou niet te tonen, omdat jij hem duidelijk op afstand houdt. Jij bent erg gehecht aan de onafhankelijke manier waarop jij je leven leidt. Je wilt niet dat iemand daar aan zit en dus komt hij moeilijk in jouw echte wereld en zo houdt hij jou ook op een soort afstand.” Ik rolde met mijn ogen.

“Waarom probeer jij altijd alles in mijn schoenen te schuiven? Noor, ik zie geen vooruitgang in het contact dat Zaka en ik hebben. En ja misschien is dat ook doordat we beide erg gehecht zijn aan het onafhankelijke leven dat we beide leven, maar dat hoeft niet te betekenen dat ik dit zou moeten opgeven om wellicht wel dichter naar elkaar toe te kunnen groeien. Hij is dat niet waard.” Ze schrok van mijn eerlijke antwoord.

“Hoe weet je nou of hij dat niet waard is? Je spreekt hem amper, zelfs sinds je op vakantie bent heb je hem maar een paar keer gesproken. Ik ben van mening dat je daar gewoon meer tijd en energie in moet steken.” Ik zuchtte en wederom rolde ik met mijn ogen.

“Noor! Hij is een jongeman van goeden huize, toch is het beeld niet compleet en zal dat ook niet gaan gebeuren. En nee, ik hoef hem niet vaker te spreken. Hij hoeft niet te weten wat ik hier elke dag doe en hoe ik mijn tijd doorbreng, omdat ik op vakantie ben met mijn ouders, met mijn familie en niet met hem. Ik weet dat hij in Nederland gewoon naar zijn werk gaat, gaat sporten en misschien het besluit zal nemen toch op vakantie te komen. Verder is het toch niet nodig dat we elkaar de godganse dag spreken of berichten? En ik hoef al helemaal niet te weten wat hij doet, waar hij is en met wie.” Dat laatste sloeg vooral op haar en haar geliefde. Noor stond op, ze had duidelijk het gevoel dat ik haar niet begreep. Ze pakte haar mobiel van haar tas en gooide mijn tijdschrift op mijn schoot.

“Kinderachtig hoor.” Riep ik haar na toen ze wegliep. Ze kwam meteen weer terug en beet me toe.

“Weet je Sarah, je bent te nuchter voor de liefde. Je hebt een koud hart.” Ik lachte hardop om haar opmerking.

“Kun je te nuchter zijn voor de liefde dan Noor? Jij kan geen neutraal beeld vormen omdat je zelf blind bent van de liefde. Dat vriendje van je heeft je in zijn ban en het liefst houdt hij je in zijn bezit. Je bent namelijk te interessant als mooi object naast hem, en hij heeft ook nog eens het geluk dat je een goed werkend brein hebt. Een brein dat hij nodig heeft, omdat de zijne niet helemaal naar behoren werkt.”

Ze stak haar neus in de lucht en wilde weer weglopen toen ze zich toch weer naar me omdraaide.

“Ik heb tenminste leuk gezelschap en leidt geen eenzaam leventje, kan ik van jou niet zeggen. Als je me wilt excuseren, ga ik me nu voegen bij mijn domme vriendje zoals jij hem altijd beschrijft.” Ik lachte en keek haar na.

“Ik zei toch dat je kinderachtig bent Noortje!” Ze reageerde niet en draaide zich ook niet meer naar me om.

Ik merkte toen dat haar vriend haar tegemoet kwam lopen en liefdevol zijn hand naar haar uitstak. Ik sloot kort mijn ogen en ging weer goed liggen. Ik greep naar mijn tijdschrift om verder te gaan met lezen. Alleen lieten haar woorden me niet los. Niet omdat ik vond dat ze gelijk had, integendeel. Ik realiseerde me juist dat Zakaria en ik elkaar aan het lijntje hielden. Misschien werd het tijd om hier snel een einde aan te maken.

Situaties uit het verleden kunnen je volgen, hoe erg je ook je best hebt gedaan om schepen achter je te verbranden. Soms is het nodig om onafgedane zaken niet te analyseren in het heden en te doen alsof bepaalde zaken zich nooit hebben voorgedaan. Tenzij deze zaken je in je huidige positie juist laten beseffen dat je veel beter af bent.

“Heb je hem echt gesproken?” Ze knikte bevestigend en nam een kleine hap van haar broodje alvorens ze doorging met vertellen.

“Hij is wel echt veranderd moet ik zeggen.” Ik zei niets en prikte met mijn vork in mijn pizza.

“Hij gaf zijn moeder de schuld weet je, dat vond ik het ergste van alles.” Ik was niet verbaasd over die bevinding en keek haar weer aan. Nu had ze haar broodje neergelegd en was ze klaar om haar verhaal met haar gebarende handen te onderbouwen.

“Ik voelde me echt slecht toen ik hem duidelijk maakte dat ik over hem heen was. Weet je wat hij toen zei?” Verwachtingsvol bleef ik haar aankijken.

“Hij zei dat hij me bij zich wilde dragen. Dat is toch raar?” Ik lachte kort en nam een slok van mijn water.

Het was stil en helemaal niet druk op deze warme namiddag in dit bekende restaurantje in de binnenstad van Al Hoceima. Mijn goede vriendin Faiza en ik besloten in de stad te eten voordat zij de stad zou verlaten. Ze had samen met haar vader twee weken doorgebracht in het stadje waar haar grootmoeder woonde en ze hadden nu al ingepakt om terug te keren naar hun vakantiehuis in Tanger. Dit betekende dat Faiza en ik elkaar pas zouden zien als we beide terug waren in Nederland.

“Hoe reageerde jij daarop?” Haar ogen werden groot.

“Dat hij niks te willen had natuurlijk!” Ik lachte wederom en was benieuwd naar het resterende verhaal over haar ontmoeting een paar uur geleden met haar ex.

“Dat je hem ook net hier aantreft, net hier in Al Hoceima.” Ze knikte.

“Ik begrijp ook niet wat hij hier doet, gezien hij hier niemand heeft, maar natuurlijk heb ik hem dat ook niet gevraagd.” Ik merkte dat ze zich trots voelde. Immers was in het verleden vaak genoeg gebleken dat ze een grote zwak had voor hem. Hij kon verschillende fratsen uithalen zonder dat Faiza daar echt boos om werd. Hoeveel pijn hij haar ook deed, ze was blind van de liefde. Door haar toenmalige zwakke positie en hoe hij daar misbruik van maakte, heb ik geleerd niemand zomaar toe te laten of zo makkelijk verliefd te worden.

“We hebben mooie momenten gehad Sarah, en dat heb ik ook eerlijk aan hem toegegeven. Daarbij heb ik wel duidelijk gezegd dat hij me bij zich mag dragen. Als een onzichtbare tatoeage op zijn hart die hij nooit van zichzelf zou kunnen schrobben, hoe erg hij zijn best ook zou doen. Hij was best geschrokken toen ik dat zei, omdat hij merkte dat ik het zei met een sterk gevoel van trots. En ik ontken ook niet dat ik genoot van zijn zwakke positie, de moeilijke frons op zijn voorhoofd, en de wallen onder zijn ogen. Hij was duidelijk gebroken en verloren in de liefde die hij nog steeds voor me koestert. Het voelde gewoon goed om hem zo te zien. Maakt mij dat slecht?” Verbaasd keek ik haar aan alvorens we beide in lachen uitbarsten.

“Natuurlijk niet!” Reageerde ik.

Het viel me op dat Faiza dankbaar was voor deze onverwachte ontmoeting met haar ex.

“Je voelt je goed hé?” Ze knikte met een glinstering in haar ogen.

“Zeker, ik voel me echt lekker in mijn vel zitten en ik heb ook het gevoel dat ik de wereld

aankan. En weet je, al heeft het lang geduurd voordat ik me van hem los kon maken, ik zie het niet als verloren tijd, maar juist als een goede les voor de toekomst. En ik ben hem dankbaar dat hij niet op tijd heeft ingezien wat voor goeds en zeldzaams hij binnen handbereik had. Is toch zonde, want de volgende zal hem vast dankbaar zijn.” Ik lachte wederom.

“Niet naast je schoenen gaan lopen schat, je begint namelijk een beetje arrogant over te komen.” Ze lachte met me mee.

“Hoe zit het tussen jou en Zakaria?” Ik schrok van haar onverwachte vraag en haalde meteen mijn schouders op.

“Zoals altijd, vanwaar opeens die vraag? Heb je Noor soms gesproken?” Faiza reageerde laconiek en ontkende dat het iets te maken had met mijn zusje’s nieuwsgierigheid eerder vandaag op het strand.

“Ik moest er gewoon aan denken, je hebt het deze vakantie niet echt over hem gehad.” Ik knikte als bevestiging.

“Omdat er niks over ons te vertellen valt. Je weet toch hoe het zit tussen mij en Zakaria?” Ze schudde met haar hoofd.

“Eigenlijk niet.” Ik lachte.

“We hebben gewoon contact, ik mis hem niet echt sinds ik hier in Marokko ben. Ik begin me steeds meer af te vragen waarom we elkaar nog aan het lijntje houden.” Faiza knikte beamend.

“Wellicht moet je er dan een duidelijke punt achter zetten Sarah, die jongeman weet ook niet waar hij aan toe is.” Ik haalde weer mijn schouders op.

“Eigenlijk kan het me ook weinig schelen, ik merk wel hoe het loopt.” Faiza knikte en nam een laatste slok van haar glas cola.

“Zullen we gaan Saar?” Ze maakte aanstalten om op te staan. Ik blikte op mijn horloge en realiseerde me dat we hier inderdaad al te lang zaten.

“Ja, laten we gaan. Zal ik je anders naar huis brengen?” Ze knikte en pakte haar tas van tafel.

“Zoekend en wanhopig bevind ik me nog steeds in huidige staat.

Al ben je als een speld in een hooiberg, blijf ik toch naar je uitkijken.

Met hoop gevoed zal ik je vinden, en je vasthouden zal ik doen.

Geef me een hint en laat mijn aantrekkingskracht je als een magneet vinden.”

3. Tart niet met het lot.

Hun blikken zijn streng en hun autoritaire houding beangstigend. Ik sloeg mijn ogen altijd snel neer wanneer me er één opviel in de menigte of langs de autowegen. Tegelijkertijd doemde zich de raarste scenario's op in mijn hoofd. Verhalen die me door mijn nichten in Marokko zijn verteld met een extra dosis drama en horror.

Mijn moeder vond me altijd erg dramatisch reageren wanneer ik haar weer eens vertelde, dat ik doodsangsten heb uitgestaan toen ik werd aangehouden voor het niet dragen van mijn gordel, of voor het inhalen op een weg waar het niet is toegestaan. Mijn moeder ging altijd maar al te graag in discussie met een Marokkaanse politieagent als ze naast mij in de auto zat. Ze vond het nooit terecht dat ik werd aangehouden en al helemaal stond ze nooit toe dat ik ze geld gaf als ze ernaar vroegen. Niet zozeer omdat ze gierig was, maar gewoon omdat ze het hun niet gunde door hun corrupte manier van werken.

Als ik ze zo zie, bewapend, en kijkend alsof ze elke voorbijganger onder de loep nemen, link ik ze meteen aan die gevaarlijke mannen uit de verhalen van mijn nichten. Verhalen over groepsverkrachtingen van vrouwen en jarenlange mishandeling. De macht die ze bezitten om te doen wat ze willen, stralen ze eigenlijk uit, en wanneer ik word aangehouden dan knik ik gewoon en probeer ze niet tegen me in het harnas te jagen. Gek eigenlijk, aangezien ik in het koude kikkerlandje bijdehand zou reageren, met neerbuigende woorden en gevatte opmerkingen over hun trieste baan als politieagent. Maar hier kan ik dat niet, hier wil ik niet eindigen in dat bos met collega's, overgeleverd aan hun regime en hun seksuele lusten.

Ik keek dus niet op of om toen de taxichauffeur halt hield en een passagier voorin liet instappen. Ik was namelijk in gedachten verzonken, analyserend over alles wat mijn blik passeerde in de drukke straten op deze avond in Al Hoceima.

Hoewel het algemeen bekend was dat de koning zich in de stad bevond, en het dus stikte van de politieagenten en vrachtwagens met de bijhorende militairen, leken vele autopassagiers zich toch te ergeren aan de lange files en drukte in het verkeer. Ik zuchtte niet, want ik had geen haast. Ik wilde misschien wel naar huis, toch had het tripje door het centrum van deze stad op deze verlichtte avond, een kalmerend effect. "Waar wil je ook alweer afgezet worden?" Ik ontmoette de blik van de taxichauffeur in zijn achteruitkijkspiegel. Ik kuchte, maar hield mijn adem in toen ik de passagier naast hem herkende. De aantrekkelijke jongeman, die kort op de bruiloft was verschenen een paar dagen geleden.

"Nou?" De chauffeur wachtte op mijn antwoord en ik keek naar buiten terwijl ik direct mompelde waar hij me kon afzetten.

"Bij de oude kraan alstublieft." Hij reageerde niet en ik ging er vanuit dat hij me had gehoord. Ik had op tijd mijn straatnaam niet genoemd. Ik wilde niet dat de passagier zou weten waar ik woonde, vooral omdat het leek alsof hij zijn oren had gespitst toen de taxichauffeur benadrukte te willen weten waar hij exact naartoe moest rijden.

Niet veel later arriveerde ik bij mijn eindbestemming, ik stak mijn hand tussen de voorste stoelen naar voren om muntjes in het bakje onder de meter te gooien. Net toen ik me bedacht dat er eigenlijk nooit gebruik werd gemaakt van de meter, werd mijn hand gegrepen door de passagier. Ik was even geschrokken en in een fractie van een seconde vroeg ik me af of het zou helpen als ik hem met mijn lange nagels zou krabben.

Voordat ik me realiseerde wat er daadwerkelijk gebeurde schreef hij een telefoonnummer op de bovenkant van mijn hand met een blauwe pen. De taxichauffeur keek vreemd naar het tafereel, maar was blijkbaar niet van plan ertussen te komen. “Sorry voor de inkt op je hand, maar ik kan je moeilijk nog eens laten gaan. Dit is mijn Nederlandse telefoonnummer, je mag me hier altijd op bellen. Ik zou het erg leuk vinden als ik wat van je zou horen.” Hij keek op na het opschrijven van zijn nummer en ik ontmoette de zelfverzekerde blik in zijn ogen. “Misschien moet je ook je naam erbij zetten?” Mijn stem klonk standvastig, toch werd ik woedend. Verrast keek hij me aan. “Oh wil je dat echt?” Ik rolde met mijn ogen. “Nee natuurlijk niet idioot! Laat mijn hand onmiddellijk los.” Hij gehoorzaamde meteen en beschaamd wendde hij zijn blik af. Ik kon niet geloven dat iemand het lef had zoiets uit te proberen.

Zuchtend stapte ik de taxi uit en sloeg met een harde klap de deur achter me dicht. De chauffeur protesteerde, maar ik was al weggelopen en hoorde zijn woorden niet duidelijk. Ik wreef over mijn pijnlijke pols en besefte me toen pas wat er zojuist was gebeurd en toch wilde ik er niet over nadenken. Ik wilde zo snel mogelijk naar huis.

Ik verdween in een doolhof van de wijk. Smalle straatjes en steegjes vormde hier mijn vertrouwde buurt. Toen ik net het hoekje om was gegaan en naar ons vakantiehuis liep, kwam ik tot de conclusie dat ik mijn tas was vergeten in de taxi. Op hetzelfde ogenblik staarde mijn moeder vanuit het raam en haar blik was woedend toen ze de mijne ontmoette. Slikkend beet ik op mijn onderlip. “Shit! Verdomme! Shit! Shit! Shit!” Met mijn handen op mijn hoofd opende ik mijn mond om te gillen van frustratie, maar deed dit uiteindelijk toch niet.

Zo kreeg ik het dus altijd voor elkaar om alles mis te laten gaan. Door alle chaos in de taxi was het me totaal ontgaan dat ik alleen mijn portemonnee in mijn handen had en dat ik mijn tas had gelegd op de plek naast mij. Als het te druk wordt, of als de dingen niet gaan op mijn manier maak ik fouten. Hele domme fouten die ik me als het nuchtere meisje dat ik al ben niet kan veroorloven. Bovendien kreeg ik vandaag extra op mijn dak, omdat mijn moeder heel duidelijk was toen ik vanochtend het huis had verlaten; “Sarah, wat je ook gaat doen vandaag, ik wil je voor het donker thuis hebben.”

De voordeur liet ik rustig in het slot vallen, vanaf de derde verdieping hoorde ik mijn moeder mijn naam roepen. Zuchtend betrad ik de trap en sloop op de tweede verdieping de slaapkamer binnen die ik met mijn zusje deelde. Zij kapte snel haar telefoongesprek af toen ze hoorde dat ook mijn moeder koers zette naar onze slaapkamer. Toen mijn moeder deze betrad plofte ik liggend neer op mijn bed en trok kreunend mijn kussen tegen mijn gezicht, klaar om haar preek aan te horen.

Mijn moeder liet er ook geen gras over groeien en klaagde meteen dat ik het altijd presteerde haar boos te maken door haar niet te gehoorzamen. Zij was mijn moeder en ik diende respect te hebben voor haar mening en haar eisen over hoe ik mijn leven zou moeten leiden. Noor probeerde mijn moeder stil te krijgen door er grappig op te reageren, maar dit had weinig zin. Ik hoorde mijn moeders woorden op den duur niet meer, maar raakte in gedachten verzonken.

Als Marokkaans meisje die altijd haar cultuur als een blok aan haar been met zich meedraagt, leer je snel om te gaan met ouders die door de sociale controle je altijd onder

hun duim proberen te houden. De leeftijd van 22 is in hun ogen maar een getal, voor mijn moeder blijf ik haar jonge ongehuwde dochter die de ongeschreven regels moet nastreven zoals die door de maatschappij zijn opgelegd. In dit geval vooral door haar familieleden, die van mening zijn dat Noor en ik te vrij zijn opgevoed. Duidelijk was dit niet het sein dat mijn ouders, mijn moeder in het specifiek, wilde afgeven.

Ergens in het analyseren van mijn huidige positie besloot mijn moeder ons alleen te laten, ik trok mezelf op en staarde mijn zusje hopeloos aan.

“Noor, ik heb zojuist het domste wat ik kan doen in mijn leven gedaan.” Ze trok de bekende blik die me liet weten dat het altijd zo met mij ging.

“Sarah, je moet ophouden met dingen doen die mama niet kan waarderen.” Ik rolde met mijn ogen, ik zat echt niet te wachten op nog een preek van mijn zusje.

“Ik was gewoon de tijd vergeten. Bovendien was ik gewoon bij oma, dus ik begrijp de hele heisa niet.” Noor haalde haar schouders op.

“Vertel me wat je voor doms hebt gedaan.” Ik zuchtte toen ik me weer bedacht wat ik was vergeten.

“Mijn tas ligt nog in de taxi.” Sniffend trok ik de kussen weer tegen me aan.

“Wat heb je op je hand?” Noor negeerde duidelijk wat ik tegen haar zei. Meteen staarde ik naar de bovenkant van mijn rechterhand.

“Die oen! Die prutser van een elektricien, die idioot van de bruiloft. Door hem ben ik mijn tas op de achterbank van de taxi vergeten. Wat moet ik nou?” Noor was in de war en begreep niet waar ik het over had.

Ik liet me weer achterover vallen en staarde naar het plafond, terwijl ik begon met vertellen.

“Ik zat in de taxi naar huis toen hij ergens halverwege instapte. Ik arriveerde hier om de hoek en wilde voor mijn rit betalen toen hij mijn hand greep en zijn telefoonnummer erop schreef. Iets wat hij wel vaker doet, gezien hij opmerkelijk genoeg een pen bij zich had. Ik bedoel wie neemt er nou een pen met zich mee? Vooral als je op vakantie bent, dat is toch vreemd?” Ze zuchtte duidelijk hoorbaar.

“Wie was het Sarah, welke elektricien, toch niet de knapperd van de bruiloft die het licht kwam maken?” Ik knikte terwijl ik me probeerde te herinneren wat voor waardevols ik in mijn tas had.

“Zeg dat dan eerder idioot! Geef me dat nummer!” Geschrokken trok ik mezelf weer op.

“Nee Noor, we gaan hem niet bellen.” Ze toetste al in haar telefoon terwijl ze op me af kon lopen.

“Natuurlijk wel! De enige prutster hier ben jij! Hij kan verdomme je tas voor je bewaren en teruggeven, zie jij soms een andere keus?” Ik keek haar een ogenblik aan, maar was nog niet overtuigd. Ze gooide met haar handen in de lucht.

“Oké Sarah, weet je anders het nummer van de taxi nog?” Ik sloot mijn ogen en realiseerde me dat ik dat inderdaad niet wist.

“Dat dacht ik al. Je hebt geen keus, dus geef hier je hand!” Ik liet haar het nummer overschrijven in haar toestel en keek toe hoe ze naar het nummer belde. Ik ging weer liggen en drukte het kussen weer op mijn hoofd. Ik wilde het gesprek niet aanhoren en dus maakte ik me doof voor haar woorden.

Toen ze klaar was, porde ze in mijn zij. Hoopvol draaide ik me naar haar om en meteen zag ik de pretlichtjes in haar ogen.

“Sarah, kleeid je om, jij hebt zo dadelijk een afspraak in de stad en ik zorg voor een alibi.”

“Geen enkele onverwachte ontmoeting berust op toeval.

Ontken niet dat dit als een teken voor ons is.

**Tart niet met het lot en volg je intuïtie.
Ontzie me door mijn geluk en laat me je verleiden.”**

4. Het complete beeld maakt de juiste indruk.

Bepaalde mensen kunnen meteen op het eerste gezicht al indruk op je maken. Ik weet niet waar het aan ligt. Misschien zit het in de uitstraling, of gewoon de manier waarop iemand tegen je spreekt en wat hij of zij te vertellen heeft. Ik heb verschillende mensen ontmoet de afgelopen jaren. Door mijn werk als visagiste op verschillende locaties en voor verschillende evenementen zit er ook veel variatie in. Ik ontmoet vooral veel modellen en bruidjes. De laatste groep is niet altijd zo vriendelijk of beleefd. Ik wijt het altijd maar aan de zenuwen en pas me daar natuurlijk ook in aan. Toch blijven die me het meeste bij, ondanks sommige slechte ervaringen kan ik juist ergens wel begrijpen waarom bepaalde mensen zo fel of hatelijk kunnen reageren. Situaties uit het verleden maken je immers zo wantrouwig of juist heel negatief als mens.

Verhalen worden mij verteld zonder dat ik ernaar vraag. Ik spreek immers niet veel, ik houd me nuchter en professioneel bezig met mijn werk, toch ben ik voor vele toch een neutraal persoon tegen wie ze kunnen praten. Ik heb een vermoeden dat dit komt doordat ze toch zeker weten dat ze me nooit meer zullen terugzien. Of dat ik ze misschien wel eens terugzie binnen de branche waarin ik werk, maar dat ze dan denken dat ik me haar verhaal toch niet meer zal herinneren. Niets is minder waar, ik herinner me alles. Bovendien ben ik degene die haar gezicht opmaakt en gezichten vergeet je daarom nooit.

Hij was ook zo iemand die me is bijgebleven, maar op een andere manier uiteraard. Zijn eerste uitstraling was voor mij al voldoende om te onthouden. Zijn lichaamsbouw, zijn manier van kijken en zijn gehele houding. Het was misschien niet uniek, maar voor mij wel bijzonder. Er was iets in zijn houding dat me zo aansprak, iets wat me deed lonken naar meer en mijn nieuwsgierigheid steeds bleef voeden.

Ik zag hem meteen zitten op de plek die hij met Noor over de telefoon had afgesproken. Hoewel hij over een schrift leek gebogen herkende ik zijn gelaat toch meteen. Zijn hand omvatte een pen die gretig over de regels leek te gaan. Ik merkte dat ik nieuwsgierig was naar hetgeen hij schreef. Om hem heen bevonden zich menige luidruchtige groepjes, maar hij leek zich er niet aan te storen. Onbewust streek ik mijn jurkje glad, ik hoopte dat ik geen vlekken op mijn gezicht had van vergeten mascara. Toen ik me realiseerde dat ik het belangrijk vond dat ik er goed voor hem uit wilde zien, steeg het schaamrood naar mijn wangen. *“Ik dacht dat je hem niet interessant vond Sarah?”* Ik hoorde Noor al in mijn hoofd me erop wijzen.

Ik haalde diep adem en wilde net aanstalten maken naar hem toe te stappen toen hij opkeek. Hij ontmoette mijn blik en hij glimlachte warm. Ik schonk hem ook een glimlach, alleen was deze kort en neutraal. Zuchtend liep ik op hem af en stak mijn hand uit toen ik voor hem stond.

“Ik ben Sarah, en ik kom mijn tas ophalen.” Aarzelend nam hij mijn hand aan, die meteen leek te verdwijnen in zijn grote mannelijke en sterke hand.

“Aangenaam. Ik ben Brahim.” Ik wilde mijn hand terugtrekken, maar deze hield hij nog gretig vast.

“Kom je naast me zitten?” Ik streek met mijn tong over mijn lippen toen hij mijn hand losliet.

“Eigenlijk heb ik haast.” Hij knikte en schoof op. Net toen ik dacht dat hij mijn tas ergens vandaan wilde toveren pakte hij zijn pen op en ging hij verder met schrijven. Hij leek te doen alsof ik er niet meer was. Voor even was ik verbaasd en toch besloot ik naast hem plaats te nemen, wellicht dat ik dan sneller mijn tas zou krijgen. De stilte tussen